

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Consolatio Desperantium, Seu Conciones De Magna Dei
erga Peccatores serio poenitentes, comitate**

Bosquier, Philippe

Coloniae, 1617

III. Qvi Inter Christianos, Et aliquos hæreticos longißime à Christo Iesu
absint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56142](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56142)

Diruit, aedificat, mutat quadrata rotundis,

Ausonius

*Dissidet ambiguus semper mens obuiarotis
Nec voluisse homini satis est: optata recusant
Esse in honore placet, mox poenitet.*

Liberum arbitrium nostrum est instar speculi, nunc hanc, nunc illam speciem recipientis: & ut materia prima cuiusvis formae capax est, & ut meretrix quemuis amatorem admittit. Quod itaque Publicani, & alij peccatores tot bona desideria, & proposita confitendi, & satisfaciendi habuerint, principium suae conuersionis faciētes aliquoulsque progressi erant: Sed haec omnia exigua erant, respectu illius, qui haec omnia & similia ipso actu cōplerat & executioni mandarat: longe itaque à portu, quem ingredi, & scopū, quem attingere oportebat, aberant. *Cum adhuc longè esset. Erant appropinquantes Iesu Publicani & peccatores, ut audirent eum.*

III.

QVI INTER CHRISTIANOS, ET aliquos haeticos longissimè à Christo Iesu absint.

SEo ò bone Iesu! quam multi Christiani, Clerici & Laici, à te longissime elongantur? *Sicut populus, sic sacerdos: atque utinam pleriq; sic.* Certè omnibus frè distantis, quas enumeravi à te seiunguntur. Ad domum Pontificis Petrus sequebatur à longè secundum distantiam localem: An non localiter, saltem ut ipsi imaginantur, à te remotissimi sunt Athei nostri: qui aut nihil amplius quam Diagoras de Deo credunt; quamuis hoc ore confiteri non audeant, sed in corde & intra dentes mussitent, *Dixit insipiens in corde suo non est Deus:* aut qui opinantur Deum in caelis ita suis oblectamentis detentum teneri, ut neque mala, neque bona quae hic agimus, aduertat, ut Epicurus quondam opinatus est: sicut & illi qui dicunt.

Psal. 13.

Dicit

Dereliquit Dominus terram, & Dominus nos non videt: circa cardines cœli perambulat, nec nostram considerat: aut qui ita viuunt, ac si non esset Deus, cui de infami vita ratio reddenda est: aut qui nostra non videret, aut ad ista omnia conuieret. Proh dolor multi inter nos professione & nomine sunt Christiani; viuunt tamen & faciunt, vt pagani, vt Turcæ; *Confitentur se nosse Deum, factis autem negant. Vox quidem vox Iacob est; sed manus manus sunt Esau.* An non eodem sensu longissime à te absunt, ô bone Iesu! qui ita te cœlo & throno gloriæ inclusum putant, & ad dexteram Patris tantum consistere, vt negent te realiter & verè in Sacramento Altaris esse, sed tantum imaginariè & in figura? An non sic à te absunt Calvinistæ, adhuc in Schola Christi figuristæ? Nolunt enim credere te in Sacrificio Missæ manibus sacerdotis teneri, negant te in Monstrantijs, aut Ciborijs Ecclesiasticis post consecrationem, aut etiam post manducationem Sacramentalem in anima nostra præsentem esse, cum tamen per hoc Sacramentum sis nobis, *Emmanuel, Isai. 7. Emmanuel: nobiscum Deus: & Deus in medio eius non commouebitur. Psal. 45.* Illi etiam à Christo longe absunt, qui quamuis credant Christum in Sacramento realiter præsentem; tamen semel in anno tantum ipsum suscipiunt, & quis scit qua deuotione & reuerentia? idq; aut quia falsa imaginatione illusi dicunt, *Recede a me Domine, quia homo peccator sum:* aut, quia nullam diligentiam adhibent, vt se dignos reddant, & à maculis humana infirmitate inductis, expurgent. An non localiter à Christo absunt, qui se sinunt excommunicari, ab ingressu ecclesiæ arceri, ab vsu Sacramentorum prohiberi annos integros, aut quia absolutionem non procurant, aut quia ab vsuris, sortilegijs, & diuinationibus &c. non abstinent?

Quod autem distantiam temporis concernit, An non insigni periculo, ne in perpetuum à præsentia Dei & visione beatifica excludantur sese exponunt, qui à peccatis suis non conuertuntur, aut non nisi in sæculetate se conuersuros proponunt; cum scilicet,

iam non ipsi peccatum sint deserturi, sed peccatum ipsos: aut si tempestiuè peccata sua deserant, tamen bona opera, tam meritoria, quam satisfactoria, non exercent; elemosinas non largiuntur, non orant, non ieiunant, cilicia non portant, humi non cubant &c. ac denique actionibus bonis à nullo barbaro distinguuntur; imò si vererentur se de meritis somniaturos cubitum non irent, ita enim omnia Christum promeritum putant, tam exactè ab ipso litrū pro nobis persolutum, ut ne quidem opus sit manum burse admoveere, id est, ut non opus sit, vel minimum ei cooperari; quæ sane hæresis directe S. Petro, totiq; Scripturæ contrariatur: *Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia eius.* Et quid quæso sibi voluit Christus cur toties suos ad tollendam crucem exhortatus est, si noluit nos cooperari? Et quando iussit tollere crucem & baiulare, quā diu quæso voluit hoc nos facere? an solum vsq; ad mortem suam, & quo vsq; ipse pro nobis satisfecerit? an verò etiam post mortem vsq; ad consummationem sæculi? Si enim tantummodo crux baiulanda esset vsq; ad mortem eius, miseri illi fuissent, qui ante eam vixerunt, & nos felices, qui tardiusculè nati abrogata iam lege de tollenda cruce non tenebamur: sed absit; cur enim his solis crux imposita fuisset? *Nunquid iniquitas apud Deum?* An ipse personarum acceptor est? Deinde ex dictis sequeretur crucem & Passionem Christi non æquè profuisse hominibus veteris Testamēti, ac novæ. Item, quod talis mediator, & quasi obles, qualis fuit Iesus Christus, non potuisset satisfacere pro illis Passione sua futura; sicut nunc pro nobis abundè satisfecit Passione præterita: cum tamen commune Theologorum decretum sit, quod quoad sufficientiā æqualiter saluati & liberati sint per eandem Passionem Christi, ipsum præcedentes fide venturi Christi; cōtemporanei, & tunc temporis viuentes fide præsentis; posterius autē, sicut & nos, fide appēsi & iam dudum appēsi litri per Iesum Christum; vnde etiam cum triumpho non vulgari Ierosolymam introeunti, & qui præibant, & qui

sequerentur

sequebantur acclamabant: *Hosanna filio David*; nam, *Copiosa apud eum redemptio*. Cū itaq; tot absurda, & a- *Pf. 129.*
 perta inconuenientia Nepotum illorum, inimicorū
 meritorum & Satisfactionum personalium sententiā
 consequatur, eorū error subsistere nequit; sed omnia
 contraria credenda & tenēda sunt: scilicet, quod sup-
 posita Passione Christi, eiulq; satisficientissimo meri-
 to, oportet insuper nos per propria opera pœnalia, &
 afflictionis satisfacere, quod qui non faciet, longissi-
 mo tempore ei in Purgatorio absq; visione Dei sui
 permanendum erit, si non perpetuū in inferno, *Cum*
adhuc longe esset. Similiter lōgē a palatio paterno ab-
 suat, & in Purgatorio remanebunt, qui cum in pro-
 pria persona, aut satisfacere non possint, aut nolint,
 etiam indulgentias & Iubilæa Ecclesiæ negligunt, &
 capillatam hanc occasionem pugno, aut vtriusq; quod
 arunt, vlnis non arripiunt, aut excipiunt: cum tamē
 thesauri Ecclesiæ omnibus manum porrigentibus fi-
 deliter cōmunicentur. Omiseros stultos & vecordes!
 O authentica, & optima fucata mundi stultitia!

Æstas non semper fuerit composita nidos

Et quid de distantia Affectionū dicam? vbi enim re-
 penetur illa vnitas voluntatis nostræ cum Deo, vt di-
 cere possimus, cor meum Dei est, & cor Dei cor meū,
 seu, quod vult, volo; quod nō vult, nolo; *idē velle, idē*
nolle: Bone Deus, quā hæc distantia grandis est? tam
 vasta & immensa mihi certē videtur, vt merito de no-
 bis dici possit: *Nunc Antagonista, & Antichristi multi*
sunt, & Antipodes; ita enim contrarijs voluntatib; di-
 ctis, & factis certatur, vt ostendant se Deū, aut parū,
 aut frigidē amare: imō de quibusdam dicere licebit,
 quod ipsum nondum cognouerint, & vel verbū de eo
 inaudierint, in quos quadrat, *cū venerit filius hominis,*
pucas inuenies fidē? An non signū exigui amoris est, tā
 parū pro Christo velle pati? nolle vel vnā vigiliā ali-
 cuius solennitatis vigilare, aut ieiunare, nolle hūmi-
 cubare, aliaue opera pœnalia exercere? Lydius lapis
 veri amoris sunt opera difficilia propter amarum, aut
 rem amatam suscepta: *Quis enim celauerit ignem* *Ouid.*

E 2

Lumi

Greg. Lumine, qui semper proditur ipse suo? & S. Greg. ait, *Hom. 30.* Probatio dilectionis exhibitio est operis. Verè Deum diligimus, si mandata eius custodimus; si nos à nostris voluptatibus coarctamus. Nam qui adhuc per illicita desideria diffluit, profectò Deum non amat; quia ei in sua voluntate contradicit. Iacob se verum amantem ostendit, cum ut optatis suæ Rachelis potiretur amplexibus, quatuordecim annos auunculo suo Laban seruiuit, & cum multi dies essent, ipsi tamen pauci præ amoris magnitudine videbantur. Sichem filius Emor, ut Dinam à se violatam honori restitueret, & in matrimonium acciperet, cum aliter fieri non posset, adulta ætate se circumcidi passus est, ut sincerum amatorem se declararet. Perseus Aethiopiam peragrans, & captus amore Andromedis iam scopulo alligatæ, monstrisq; marinis expositæ, petitaq; acceptaq; ea prius à parentibus vxore, cum sauiissimo monstro duellum suscepit, illudq; confecit; sicut & Hercules amore Omphalos Reginae Lydiæ Draconem iuxta fluvium Sangarim internecioni dedit. Clarè etiam amorem suum erga Plangonem scortum Milesianum iuuenis ille ostendit, qui ut eius iram & zelum conceptum sedaret, pedibus illius aduolutus, & amare plorans dixit, se proprio manu proprium iugulum petiturum, nisi ipsam denuo in gratiam reciperet, & in tanto martyrio consolaretur. Fortiter quoq; amabat ille, qui

1. Eleg. 7. aiebat,

*Adde manus in vincla meas, meruere catenas,
Nam furor in Dominam temeraria brachia mouit,
Nec nostris oculis nec nostris parce capillis.*

Et quid? an non amor nonnullos eò adegit, ut ante fenestras amicarum se pensiles fecerint? *Alius ante fores pependit amica*, ait Seneca. Vidit aliquando pulchra Lorenzia, totius Italiæ ocellus, ciuem suum ad eò amore dementatum, ut nunc amica dixisset se tanta teneritudine ipsam amare, ut quicquid perijisset mor daturus esset, ac illa oculos miseri amantis postulasset; mox sibi erui curarit, & pixidula inclusos amata transmiserit. Ita est Auditores mei, *Probatio dilectionis,*

exhibi-
bant,
signum
Qui nos
mei est
Qui
men
bum eis
Qui
eius m
stodim
saria n
stra. co
Si Her
nolit m
uam ai
populu
legi gra
pæ fac
modo
ardua d
suis am
martyr
toti fla
mortifi
subtra
Philos
Prop
acti
An n
est, qu
mentè
citur,
bores,
sonant
Form
Deus d
Ecce
Si obi
mas.

Greg. loc. alleg.

exhibito est operis? Amorem non verba, sed facta probant, vbi itaq; pauca, aut nulla amoris opera sunt, signum euidentis est exigui amoris, & sic Saluator ait, *Qui non diligit me sermones meos non seruat: Vos amici mei estis, se feceritis, qua precipio vobis.*

Ioan. 14.
Ioan. 15.

Qui dicit se nosse Deum, & mandata eius non custodit, mendax est, & in hoc veritas non est. Qui autem seruat verbum eius, verè in hoc charitas Dei perfecta.

1. Ioan. 2.

Quid quaeso propter Deum agimus? quomodo eius mandata seruamus? quomodo eius consilia custodimus? si enim opera ad salutem nostram necessaria non praestemus, quomodo ea qua libertatis nostrae, consilij, & supererogationis sunt praestabimus? Si Hercules, vt ita dicam, in gratiam suae Omphales nolit manum fuso admouere, quomodo ferram clauam arripiet, leoninam pellem induet, & draconem populum eius deuastantem debellabit: Id est, Si nos legi gratiae, & dulci iugo mandatorum, quod animae praefacile & suaue est, colla nolimus submittere, quomodo tam multiplicia consilia eius, factu admodum ardua & difficilia, amplexabimur? Quomodo ob ipsius amorem mortem patiemur, vt quondam Sancti martyres, incarnati Seraphim, & amore Iesu Christi totum flagrantem fecerunt, si ne sensualitatem nostram mortificemus, aut leuiusculam delectationem nobis subtrahamus, quod omnes prohi imò & Gentiles Philosophi facere solent?

Propter te mortificamur tota die, facti sumus sicut oues occisionis. Psal. 48.

An non merito procul à Deo, aut Deus ab illis abest, quibus tam raro, aut saltem tam tepidè Deus in mentem venit: Qui seridè amat, rei amara non obliuiscitur, sed de ea loquitur, somniat, scribit: ligna & arbores, nemoraq; nihil aliud, quam nomen amarae resonant, iuxta illud Poetae, *Tu Tityre lentus in umbra* Formosam resonare doces Amaryllida siluas. vnde & Deus de amicis suis ait,

Virg. Elogia 1.

Ecce in manibus meis descripsi te. Isai. 49.
Si oblitus fuero tui Ierusalem, obliuioni detur dextera Psal. 136.

E 3

Sic

Sic & S. Paulus ad singula quæq; verba nomen Iesu Christi sonabat, in singulis epistolis aliquoties iterabat, ita ut Eckius testetur, illud quingenties in ipsius litteris iteratum reperiri. Sic Christum amabat S. Ignatius, in cuius corde nomen Iesus aureis litteris inscriptum post mortem deprehensum fuit, adeo ut merito *Theopropos*, seu Deifer dictus sit, ut videre licet apud Ant. p. 1. Hist. t. 7 c. 1 § 11. & Metaphraste, in vita eius.

Sed longissimè à Christo absunt nostri temporis hæretici, qui in ipsius imaginem, aut nobilissima trophæa victoria eius oculos conijcere dedignantur; nâ sacras cruces ex Ecclesijs, Monasteriis, vijs, & triuijs eradunt & demoliuntur: omnes dies festos, & maximè illum in qua *Memoriam fecit Deus mirabiliū suorū*, cessare faciunt; Sacrificiū Missæ quantū possunt abolent, quod tamè in memoriâ Passionis, in signū maximi amoris ab ipso Christo institutum. Reipsa clamat hæc impia natio, *Grauis est nobis ad videndū*, tã in imaginibus, quã in Sacramento, digna sanè à qua Deus vultū suum auertat, quãuis ad eius imaginē viuã & naturalem creati sint; sed in perpetuū dispedit, secundū illud Prophetiç, *Domine qui elongant se à te peribunt*; interim tamè charitate ductus, Deum rogo, ut etiã illos eodè misericordiæ oculo, quo Prodigum nostrū, aliquãdo intueatur. Certè illi lōge à Christo absunt, eumq; parū amant, qui amantē non redamant, non proximos qui sua membra sunt; non illos pro quibus ipse Deus, tam infamē & acerbā mortem pati dignatus est: *Qui amat me, amat & canem meum*, ut habet proverbiū etiam à S. Bernardo relatum, vnde meritò dilectus illo

2. Ioh. 4.

Domino & Magistro suo, ait, *Si quis dixerit quoniã diligo Deū, & fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrem suū, quem videt; Deum, quē non videt, quomodo potest diligere?* Sed longius adhuc inter Christianos à Christo absunt, qui adeo eius obliti, ut ipsam percutiant, imò & perimant: & quid ab amore alienius? Illi eum percutiunt qui blasphemant, *flagellat ut blasphemijs falsorum Christianorum*, ut inquit Augustin.

Aug. Tra.
in Ioh.

Illi eum crucifigunt & denuò perimunt, qui indignè corpus

corpus eius in sacra communione suscipiunt; nam ut ipse Paulus ait, *Quicumq; manducaverit panem hunc, vel biberit calicem Domini indigne, reus erit corporis & sanguinis Domini.* Iterū illi Christū crucifigunt, qui ex leuitate animi peccato mortali ipsam offendūt, *Rursū crucifigētes sibi metipsis filiū Dei, & offensui habentes.* Et quod quāto maioris distantiae in amore & affectione signū erit, quā si se mutuo percutiant, & quod in ipsis est, perimant & occidant? Præterea, ò bone Iesul quā longè adhuc à te absūm⁹ propter extremā dissimilitudine vitæ vestræ ac nostræ! Imago quidem tua in nobis restat; similitudo tamē in pluribus Christianis erasa est, & in spongiā incubuit; atq; ita Aug. de se ait, *Inueni longe me esse à te Domine in regione dissimilitudinis.* Iam olim creati eramus ad imaginē & similitudinē Dei, ut scilicet Deū perfectā imitatione virtutū representaremus, liberalitatis, clementiæ &c sed ò nos miseros & cecos! elegimus poti⁹, & etiā nūc aliquādo eligim⁹, similes esse Diabolo & vitiorū eius, ut ambitionis, superbiæ &c. imagines referre: *Eritis sicuti Dij*, dicebat Proto parētib⁹ nostris, cū in illis ei fidē adhibuim⁹. Postmodū Christ⁹ fact⁹ homo, tātū se humiliavit, mortib⁹ nostris accommodavit, ut instar fidelis nutricis cū balbutiētib⁹ quasi balbutiret; ut ipso facto ostēderet virtutes, quas cōmēdabat, vires nostras nō excederet, ac cōsequēter ad suā imaginē & similitudinē viuerem⁹. Et tamē quid? eque difficulter Deū hominē facerē, ac Deū purū nostris operib⁹ exprimim⁹. Christ⁹ à primo instāti cōceptionis suæ perpetu⁹ crucifer fuit, tā acerbos ex tūc in anima sua cruciatus perferēs, quā postmodū in mōte caluariz in corpore sustinuit: Tota eius vita nihil aliud erat, quā assidua crucis baiulatio, siue dormiret, siue oraret, siue ieiunaret, siue opprobria, & cōtūelias paciēter toleraret siue ouē perditā inquireret, *Quarēs me sedisti lassus.* Nostra autē vita pro maiore parte, aut in gaudio cōsistit, aut quietem, delicias, voluptates, (& q non?) desiderat & inquit. Nihil tā capitaliter odim⁹ & detestamur, q verā crucē Iesu Chr. q̄ iā olim deplorabat Apo. dic. *Multi ambu-*

1. Cor. 10

Hebr. 6

Aug. 8. 7
confes.

Genes. 2

Philip. 3

R 4

lāt,

Phil. 3. *lunt, quod sæpè dicebam vobis (nunc autem & flens dico)* inimicos crucis Christi, quorum finis interitus, quorum Deus venter est, & gloria in confusione ipsorum, qui terrenam sapiunt. Sin autem aliquando crucem Christi portemus, id fit, cum cruciculas argenteas, aureas, aneas, vel etiam ligneas ex collo nostro aut Rosarijs, vt modo loquimur, dependentes gestamus, & quidem non male: sed an non consultius & vtilius esset exteriores has, maxime admodum pretiosas, parum negligere, vt tanto melius sæpius, & maiore cum amore & affectus veram crucem Christi, & in animo, & in corpore gestaremus: Nō hæc dico, quod priscis illis Iconoclastis, aut modernis nostris Iconomachis fauceam; auertat Deus, absit a me, qui in regione, vrbe, à patre, matre, & familia superlatiue Catholicis natus & educatus sum: *Bone Iesu, Ego seruus tuus, & filius ancillæ tuæ.* Hoc solū volo, *Hæc oportere facere, & illa non omittere:* Inter duo bona melius commonstro, & dico, Deo gratius futurum, magisq; honoratum iri, si illius crucem mortificationis portemus; & per hoc amplius salutem nostram promouendam; Barbaros Iudæos, & omnes à nostra religione extortes facilius ad Deum, & Christianismum alliciendos & producendos assero; quam si solas imaginarias has cruces vera mortificationis cruce destituti circumgestemus. Certè, nonnullos Christianos potius iuratos sectatores Epicuri voluptatibus dediti, quam profectos discipulos Christi omnium voluptatum iurati-nimici, dicere licebit: si tamen ipsemet Epicurus quibusdam Christianis melior, sanctiorue non fuerit; quidam enim aiunt ipsum hominem sobrium fuisse, & cum in voluptate summum bonum constitueret, non intelligebat sordidas illas & infames corporis voluptates, sed honestam illam & interioris spiritus pacem & tranquillitatem, scilicet nulla afflictione, quæ animum rodat, laborare. nam *Summa voluptas est, vt Epicuro placet, nihil dolere,* inquit Cicero. Verè etiam dicemus eos potius pertinere ad regnum Sardanapali, quam regnum Christi, ita quidam suis volupt-

*Cicer. li. 1.
de finib.*

voluptatibus dediti sunt, ut vorent, & ad fundum usque; ciatchos toties euacuent, donec mensas ipsas vomitu conspuerent, inde ad lectum plane sui impotentes deferuntur, mane crudo stomacho, & vino nondum decocto, nouo se oneraturi, redeunt, ita ut aut orientem aut occidentem solem vix unquam conspiciant. Alij à carnalibus suis desiderijs adeo absorbentur, ut putent suæ libidini vix omnes puellas & feminas suffecturas. Sed

Nunc in Aristippi furtim praecepta relabor.

Horat. l. 1. a

ep. 1.

Sunt aliqui, qui non curent quanti emanentur delicati palati edulia; ut ventri satisfaciant, nullis sumptibus parcant: & tamen se inopes conqueruntur si pauperi Lazaro, si inopi & honesto operario, aut panis particula, aut leuis eleemosina eroganda sit: de quibus Iuuenalis:

Non habet infelix Numitor, quod mittat amico,

Iuuen.

Quintilla quod donet habet: nec desuit illi

Satyr. 7.

*Vnde emeret multa pascendum carne leonem
Iam dormitum.*

Homines dico eo fine natos, ut bibant, edant, dormiant, ac terræ fruges absument, *fruges consumere nati*: homines comedentes, non ut viuant; sed viuentes, ut comedant, credentes hac vita nullam meliorem superesse. Obsecro itaque vos Auditores, an in talibus ullam Christi similitudinem inueniatis, & an non longe à Christo absint? *Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitijs & concupiscentijs.*

Gal. 5.

Mihi mundus crucifixus est, & ego mundo. Fratres debites sumus non carni, ut secundum carnem ambulemus.

Gal. 6.

Rom. 2.

Christus totus bonus est, totus dulcis, totus humilis, & de his virtutibus assidue concionatur:

Discite à me quia mitis sum & humilis corde.

Matth. 23.

Estote simplices sicut columbae.

Ecce ego mitto vos sicut oves inter lupos.

O quam longè ergò à Christo absumus? Cum enim deceret nos agnos & columbas esse, leones getuli sumus, feri, arrogantes, indignabundi, si quis vel transuersum nos inspiciat; si mendacium nobis objiciatur,

colaphum impingimus; pro colapho autē graue vul-
nus infligimus; inimicorum sanguinē sitimus, leoni-
bus ipsis, quos aliqualis submissio ad misericordiam
mouet, multo minus placabiles. Mirū est, quod Agni
carnes comedentes, toties in tam efferos leones eua-
damus, id est, quod toties communicantes & carnem

Chrysof. elati, tumidi, vindictæ cupidi: *Lupi simus* inquit *Chry.*
Hdm. 8. *Agnus comedentes; tanquā oues passi, more leonum diripi-*
in Math. *mus. Christiani non pugnao, sed moriendo vincūt,* inquit
August. Aug. quo bellandi genere suos aduersarios vicerunt
ep. 42. tria illa Heremitarum millia, aduersus quos quidam
Lucius Arian, episcopus milites, centuriones, & Tri-
bunos, seu venatores in feras emisit: Sed quid actum?

Ruffin. lib narrat Ruffinus, *Cū venissent nouam belli speciem vidit,*
11. histor. *hostes suos gladijs obieclare ceruices, & nihil aliud dicens,*
6. 3. *quā, Amice ad quid venisti? Eodē animo S. Christop. a-*
Surtus *lapā impingenti Praefecto respondit, Repercussissem te,*
Tom. 4. *si Christianus non essem. Ecce hos veros Christianos, in-*

i. Bonum
Christi
anum &
filium
Dei.

factis ostentant cuius magistri discipuli sint: Sed nos, o
tempora! o mores! vn^o alterū prouocat; alteri vindi-
ctā etiā duplā, & vltra rependit; aliū vulnerare, imō
interficere in Ecclesia, vel ipsa ara ludo est: testimonio
esse poterit sacrilegū illud homicidiū nuper Camera-
ci in Eccles. B. Virginis tempore Sacrificij missæ sub
ipsa cōcione ab Hispano in Hispanū commissū: Anno
hunc *Bueno Christian* *ep. hijo dos Dios* nuncupabimust
nullo modo; longe enim a Christo absunt, non meo
tantū, sed omnium æquorū iudicū iudicio. *Cum ad hunc*
longe esset. Longè, longè. Christus amicus paupertatis
fuit, in paupertate à pauperibus parētib; sed hone-
stis, in pauperi stabulo, cū instar Regis in Rom. capi-
tolio, aut quouis Regali Palatio natei potuisset, natus
est; pauper vixit, omnib; paupertatē volūtariā suabit;
Apost. maiore ex parte pauperes elegit; totus nudus,
vt pauper mortuus est; vt pauper in alieno sepulchro
cōditus est, & vt natiuitati, & morti vita tota respōde-
ret, ita vixit, vt *filium hominis nō haberet vbi caput reclinare-*
ret.

CONCIO SECVNDA.

Quāuis enim eius sepultura, quoad aliquas circū-
 stācias gloriosa fuerit, quoad syndonē & lintamina,
 quib⁹ inuolutus, quoad vnguēta, quib⁹ inunct⁹; pri-
 mō per praeoccupationē ante mortē, *Ad sepeliendū ma-*
fact. 2. post mortē, *Aloēs quasi libras centū.* 3. post Resur-
 rectionē in vnguētis, quē ipsi pręparauerāt bonę ma-
 tronę, si nondū resurrexisset, *Emerūt aromata, ut veni-*
entes ungerēt Iesum: nihilomin⁹ tamē sepultura pau-
 peris fuit, cū non ex bonis defūcti relictis, sed ex mera
 liberalitate diriorum defūcto pauperi vnctiones hęc
 impēsę sint. Et quid nos? cōtraria omnia. diuites esse
 volum⁹, & pauperatē cane & angue peius odim⁹, do-
 mū domo, agrū agro, villā villę &c. copulam⁹, ita ut
 periculū iterū sit ne *Roma domus fiat:* totius pagi, villę
 castri vn⁹ ferē Dominus est; reliqui vix casas habēt,
 aut potius cauernas in quas se recipiant & subducāt:
 arcas nostras auro, argētōq; oneramus & farcim⁹, di-
 uites, ut Crassus audiri gaudem⁹, *viri diuitiarū saluta-*
ri optam⁹, veri Pluti, pręcursores Antichristij: Soli di-
 uites, & benē nūmati in admiratione sūt, siue clerici,
 siue laici, siue boni, siue mali, ita Diabolo illi *Argento*
 & idolo *Mammonę* prosternimur; Pauperes Ies. Chri.
 eiusq; imitatorē S. Francisc. qui voluerint, sequuntur:
 Nihil hodie laudabile dicitur, q̄ argētū possidere, &
 diuitē esse, *Quia tāti, quātū habes, sis* Quęro itaq; nū-
 quid nō veri Christiani sum⁹, & viuę effigies proximę
 pauperē Ies. Chri. repręsētātes: imō q̄ propē simia ad
 humanā pulchritudinē, & rationē accedit, *cū autē ad-*
huc lōge esset. Credo sane, si prisci illi Christiani boni,
 seu mali ex celo, aut inferno ad nos redirēt, nullū ve-
 stigij Christi quoad paupertatē in nobis reperirent,
 maximē ab eo tēpore, quo homines quidā Quintę
 essētia (quos etiā nō nominatos nostis) inter Christ.
 autoritatē obtinuerūt. Vah! ò maledictā famē diui-
 tiarū, infortunatū appetitū dignitatū, stultū deside-
 riū superb. palati, & substruēt. hęc nos Patri nostro,
 Romulo & fūdat. ciuitat. Dei, nostręq; Relig. archi-
 tecto nostrę salutis, Ies. Chr. inq; dissimiles faciūt. Om-
 nes cōcurrūt ad adorād. vitulos, vix vnus Tob. repe-
 ritur, qui domi residēs adorat Deum, & paupertatem
 Ies. Chri. alicuius pretij putat.

Horat. l. 2.
 Sary. 4.

Char.

Charitas precor, quanta in Christo fuit, in nobis
 quantula est? ardebat in ipso charitas, tam Dei, quam
 proximi, ut in proprio fornace: Ita Christus amavit
 Patrem, ut pro redemptione generis humani, *Christus*
Phil. 2. factus sit obediens usque ad mortem; mortem autem crucis?
 quamvis ex hoc nullus ad ipsum fructus rediret; nam
 ut inquit Cicero, *Quid est amare* (ex quo nomen amicitia
 ductum est) nisi velle bonus aliquem affici quam maxi-
 mum; etiamsi ad se ex his nihil redeat? Ita etiam amavit
 nos terra: vermiculos, fallaces & putatitias umbras,
 & inanes bullas, ut propter nos quasi in nihilum se
 redegerit; nam teste Apostolo, *Exinanivit semetipsum*
 homo & umbra factus, sicut & nos, *et habitu inuenit*,
 ut homo, se medium opposuit, ut ictus & flagella in
 nos contorta ipse susceperet, imò & mortem iustine-
 ret, ut nobis vitam redderet. O verum Pellicanum!
 O verum Codrum, meliorem multum illo, qui pro
 salute suorum Atheniensium periit! Et cur quare nos
 a deo dilexit? an forte ipsi aliquid decessisset, si nos
 saluari non fuisset? nehilus quidem: At forte ali-
 quid ei nostra redemptio profuit? nihil, nisi quod
 honorificum sit & gloriosum tanta bona, tam abie-
 ctis & ingratis creaturis præstitisse; *semper enim servi*
inutiles sumus. Sed qualis in nobis est charitas? conge-
 lata & aquis Stygis in Arcadia fontis frigidiores, qua
 potæ suo frigore mox hominem enecat dicuntur;
 quæ ferrum etiam corrodunt, & nullo alio vasculo,
 quam cornu pedi mulæ detracto conseruari, aut alio
 deportari possunt, quarum frigore ipse Alexander
 Magnus à nonnullis putatur peremptus. A deo friget
 nostra charitas, ut hæc eius qualitas, mihi persuadeat
 finem mundi adesse; circa hoc enim tempus futurum
 prædixit Saluator, *Tunc refrigescet charitas multorum.*
Matt. 24. Heu! quid propter amorem Dei patimur? non frigus,
 non calorem, non famem, non sitim, non ieiunia
 vigiliarum aut quatuor temporum, non abstinentiam
 vnius diei: O quantum abest, ut æqualia ipse
 rependentes, sanguinem nostrum pro ipso profun-
 damus? Quando cum Apostolo dicemus, *Quis nos se-*
parabit

parabis à charitate Christi? tribulatio? an angustia? an
 fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gla-
 dius? certus sum quia neq; mors, neq; vita, neq; angeli, neq;
 principatus, neq; virtutes, neq; instantia, neq; futura, neq;
 fortitudo, neq; altitudo, neq; profundum, neq; creatura alia
 poterit nos separare à charitate Dei qua est in Christo Iesu
 Domino nostro. Quando cruces & martyria, vt nonnul-
 limartyres, inquiremus? quando leones ad nos de-
 norandum cum S. Ignatio prouocabimus? Et quid
 pro proximo facimus? vbi bona & fidelia nostra con-
 silia: vbi mutuum absq; vsura, aut spe lucri? quando
 discordes conciliare nitimur? quando errantes ani-
 mas in rectam viam reducere studemus? quando cap-
 tos consolamur, aut redimimus? Qui in carcere, aut
 miseria est, frustra auxilium aut libertatem pristinam
 sperat; adeo amor proximi elanguit. Hic autem de-
 fectus charitatis, fidem instar putentis cadaueris infi-
 cit. *fides sine operibus mortua est.* Vera hominis Christi-
 ani definitio est, quod sit vna imago Iesu Christi, an-
 gelus terrestris, homo cœlestis, incarnatus quasi
 Deus, compendium virtutum, encyclopedia perfe-
 ctionum, longe aliam quam pagani vitam viuens;
 nam vt Hieronymus ait, *Inter Christianum & gentilem
 non fides tantum debet, sed etiam vita distinguere; & di-
 uersam religionem per diuersa opera monstrare.* Sed nunc
 pro dolor plurimi sunt vera imago Sathanæ, diabo-
 li terrestris, luciferi incarnari, baptizati Turcæ, redi-
 uui pagani, vitiorum mancipia, omnium sordium
 sentina, deniq; *Struma urbis & orbis.* Imago Dei &
 Iesu Christi omnino derita & abolita est; adeo vt si
 Christus ipse ad nos rediret & interrogaretur cuius
 est imago hac? *Super scriptio?* non auderet respondere
Cæsaris, Dei inquam, totius mundi Monarchæ, nisi
 eam de nouo animæ nostræ in sculpetet.

Hieron.
 ep. ad
 Celant.

Nihil superbius, nihil magis immisericos & in cle-
 mens, nihil gulosius, nihil quærelisus & vindictæ
 magis appetens, quam quidam inter nos Christiani:
 Impossibile videtur nobis absq; contentionibus, al-
 terationibus & bellis viuere, etiam cum domesticis
 eius.

eiusdem fidei, cum tamen simus discipuli *Dei pacis*,
Principis pacis; peiores sane Paganis & Barbaris; nam
 apud quosdam populos Hyperboreos ut dicitur, nun-
 quā discordia oritur; inter ipsos Turcas nostro mag-
 no dāno altissima pax est, cum inter ipsos Christiani.
 vix aliud sonet quā bella cōtinua, bella quasi heredi-
 taria, sed & maximū Relig. Christianæ dedecus, cum
 magna imminutione famæ & honoris nostri, cum
 dissipatione patrimonij Ies. Chri. quod ipsi hæredes
 profuderunt. Vere dicere licebit Syderiten lapillum
 quidē exiguū, pessimē tamē proprietatis, utpote qui
 cōtinuo apud illos ad quos defertur discordias gene-
 rat, collo Principū Christian. appēsū gestari: Dicere
 licebit in omnib⁹ illorū comitijs & nuptijs Bellonā
 pomū Iridis seu discordiarū seminare. An non ergo
 quoad distātiā dissimilitudinis lōge à Chri. abiam?
Cum adhuc longe esset: Quid de distātia intellectus dicat!
 Proh dolor diversimodo de ipsē credim⁹ & iudicam⁹
 cū tamē moneat nos Paulus dicēs, *Hoc enim sentio in*
vobis quod est in Chr. Iesu: Sed an bene cōsulēti obreper-
 ram⁹? Nō, quod laudat, dānam⁹; quod dānat lauda-
 m⁹ cōtradictione spiritus intolerabili. *Va qui dicitur*
malū bonum est bonū malū. Si erroneis nostris opinio-
 nib⁹ opponatur Euangeliū Christ. mox respōdebitur
 hæc dicta esse *in illo tempore*, tūc scilicet cū hæc ita fie-
 rēt aut fieri deberēt: quasi verō Chri. diuina sua pro-
 uidētia nō omnia tēpora & circūstātijs præuidisset;
 quasi verō solū sui tēporis homines Chri. docuisset, &
 nō nos & posteros nostros vsq; ad cōsumationē seculi;
 quasi verō Euang. suū instar Kalēdarij alicuius pro-
 vno tantū vel pauculis annis ordinasset. Præterea de
 nulla cōtrouersia modo tā acriter quā de Euang. Ies.
 Chri. disputatur: si Christ. ad nos denuo rediret, sine
 dubio multo plures cōtradictores experiretur quam
 vnquā, & veri⁹ de illo diceretur, *Hic positus est in signū*
eius contradicetur. Cū in omnib⁹ nostris cōtrouersijs
 sufficere deberet illud discipulorum Pythagoræ, *ipsi*
dixit; nos tamē cōtra apertas Christi decisiones in o-
 pinione pertinaciter hærem⁹: maior itaq; apud gen-
 tiles

Vide
 Picin. l. 2.
 Nat. Hist.
 cap. 21.

tilis Pythagoras, quam apud Christianos Chri. habe-
 batur; nā de illo scribit Cicero dicēs, *Tantū opinio pra-*
udicata poterat, ut etiam sine ratione valeret auctoritas.
 Cur quæsiō apud nos nō tāti fit auctoritas Christi quā
 Herou apud Platonē in Timeo de quibus scribit, *Fa-*
lii Deorum absq; ulla demonstratione credandū est. Pro
 dolor verisimium est. Nunc Antichristi sunt multi, nec
 disputatione opus est, an dentur Antipodes, eū videamus
 quotidie tot directe Chri oppositos, & ab altera
 parte diametri ambulātes, iudicādo, docēdo & viuē-
 do cōtrario modo quā ipse Chri. seferit, docuerit, &
 vixerit: & taliū magnus apud nos numerus est, *cum*
adhuc longe esset. Verū adhuc alij reperiūtur qui quā-
 vis in veritate & iudicijs de Deo & diuinis Chri, pro-
 pinqui sint, in sua existimatione per humilitatē longe
 absur, & hi magnā laudē merētur. Talis tēpore Chri
 era Publicanus ille qui cū inflato illo Phariseo in tē-
 plū oraturus ascenderat, de quo Script. *Publicanus à*
legisians, volebat nec oculos ad cælū leuare; sed percutiebat
pectus suū, dicens: Deus, propitius esto mihi misero peccatori.
 Talis erat S. Petr. cū aiebat, *Recede à me Domine, quia*
peccator sum. Talis S. Paul. qui post tot virtutum hero-
 icarum opera toties ab ipso iterata dicebat. *Non arbi-*
tror me comprehēdisse, & Nihil mihi conscius sū, sed non in-
nocentissimatus sū. Talis specialiter S. Pater noster Frac.
 qui dicere solebat, *Incipiamus, fratres, seruire Domino*
Deo nostro, quia vsq; nūc parū profecimus. Et vt verū fa-
 teamur, talis à Chri. elongatio vera ad ipsum approxi-
 matio est, via regia & vent⁹ secūdus, qui & citissimè &
 rectissimè ad ipsum nos ducit. Vt enim in sciētia mul-
 tum profecit, qui cum Socrate dicit, *Vnū scio quod nihil*
scio, quia talis appetitu sciendi adhuc stimulat⁹ quoti-
 die aliquid noui addiscit; ita etiā in virtutum semita
 magnos progressus fecit, & ad quāuis virtutē optime
 disposit⁹ est, qui cū oēs desideret, nullam tamē earū
 perfecte se assecurū fatetur; è cōtra autē illi retro la-
 buntur, qui putāt se sufficiēter progressos, ideoq; substi-
 stūt, nā vt quidā S. Pat. ait, in via Dei nō progredi re-
 gredi est. & Senc. *Puro multos potuisse ad sapiētā perueni-*
re, nisi putas-

Lib. 1. de
nat. Deum

Bonau. in
vita
viii. 6. 24.

putassent se pervenisse. Thalys erat Thraconicus ille
Pharisæus, qui omnia sua peccata & imperfectiones
cæco oculo præteriens, suorum bonorum operum
longum catalogum superbe contexit, *Non sum sicut
ceteri &c.* Ieiuno bis in Sabbatho, decimas de omni-
um quæ possideo &c.

Amici Auditores, si etiam nos simus inter illos qui
à Christo elongantur, rogemus Deum suam gratiam,
qua adiuti per amorem & morum similitudinem ad
ipsum proxime accedamus: & cum ei sua gratia &
nostra cooperatione proximi fuerimus, per timorem
& humilitatem nos maxime longinquos reputemus,
ita ut hæc humilis de nobis ipsis opinio, & prudens
ignorantia omnes quas hæcenus obtinuimus per-
fectiones geminet: Vericus hic,

*Non melius te filium facies dignum, quam si te semper
constituaris indignum.*

CONCIO TERTIA.

<i>Græcè</i>	Thema. Εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐπλαγχνίσθη.
<i>Vulgata</i>	Vidit illum Pater ipsius, & misericordia motus est.
<i>Syriacè</i>	Vidit eum Pater ipsius, & misertus est eius.

Argumentum.

- I. Iuxta textum græcum Pater vidit & agnovit filium,
quomodo eum tria ab hac agnitione impedire po-
tuisent.
- II. Deum multos oculos habere clarè videntes; & quid
profit hoc credere & sapius cogitare.
- III. Quomodo Deus dextro seu benigno oculo nos aspi-
ciat. Auc.

Iuxta